

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Siwierski

SSO Piotr Gerke

Protokolant: p.o. staż. Anna Sobczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann-Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2016 r.

sprawy A. W.

oskarżonego z art. 217 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 7 marca 2016 r. sygn. akt II K 782/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Sławomir Siwierski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Chodzieży, w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II K 782/15 uznał **oskarżonego** A. W. za winnego tego, że:

1. w dniu 22 sierpnia 2015 r. w C. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną A. G. (1), w ten sposób, że klepnął ją w pośladek, tj. przestępstwa z art. 217 §1 kk, za które na podstawie art. 217 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,
2. w dniu 22 sierpnia 2015 r. w C. przy ul. (...) znieważał A. G. (1) słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, tj. przestępstwa z art. 216 § 1 kk, za co na podstawie art. 216 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,
3. w dniu 22 sierpnia 2015 r. W C. przy ul. (...), działając w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej, ponownie popełnił umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu w ten sposób, że kopnął A. G. (1) w lewe udo czym spowodował u niej umyślnie obrażenie ciała w postaci krwiaka podskórnego na tylnej powierzchni uda lewego, naruszając czynności narządów jej ciała na czas krótszy niż siedem dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie powyższych przepisów wymierzył oskarżonemu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

4. w dniu 22 sierpnia 2015 r. w C. przy ul. (...), działając w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej, ponownie popełnił umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu w ten sposób, że stosował przemoc wobec A. G. (1) w celu zmuszenia jej do odejścia z nim od miejsca w którym wspólnie z innymi ustalonymi osobami spożywali alkohol w ten sposób, że chwycił ją za rękę i ciągnął na następnie szarpał i ręką zgiętą w łokciu uciskał ją za szyję powodując u niej obrażenia ciała w postaci zadrapania i zaczerwienienia szyi, zadrapania na przedniej powierzchni uda lewego, tj. przestępstwa z art. 191 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

5. w dniu 22 sierpnia 2015 r. w C. przy ul. (...), działając w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej, ponownie popełnił umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu w ten sposób, że uderzył kilkukrotnie pięścią w głowę T. O. (1) powodując u niego obrażenia ciała w postaci krwiaka na części wewnętrznej wargi górnej z obrzękiem tej wargi, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

6. w dniu 23 sierpnia 2015 r. w C. i na trasie C.- P., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że podczas interwencji policji w C. przy ul. (...) oraz podczas transportu do Ośrodka (...) w P. znieważał funkcjonariuszy publicznych z Komendy Powiatowej Policji w C. st. sierż. M. M. (1) i sierż. D. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych słowami uznanymi powszechnie za wulgarne i obelżywe, oraz w celu zmuszenia wyżej wskazanych funkcjonariuszy do zaniechania prawnych czynności służbowych, tj. odstąpienia od jego transportowania do Ośrodka (...) w P. w celu wytrzeźwienia stosował wobec nich groźby pozbawienia życia i spowodowania u nich obrażeń ciała, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, za co na podstawie art. 224 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda,

7. w dniu 23 sierpnia 2015 r. w C. przy ul. (...), działając w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że używał wobec świadków T. O. (1) i A. G. (1) groźby bezprawnej pozbawienia życia w celu wywarcia wpływu na w/w osoby aby nie składali obciążających go zeznań na okoliczność przebiegu wydarzeń z jego udziałem w dniu 22 sierpnia 2015 r., tj. przestępstwa z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za co na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt 1, 2 i 6 kary grzywny zostały połączone i orzeczono wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wysokości 140 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt 3, 4, 5 i 7 kary pozbawienia wolności również zostały połączone i orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 41a § 1 i § 4 kk Sąd orzekł też wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych T. O. (1) i A. G. (1) na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 1 roku.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd nie obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Wyrok w całości zaskarżył oskarżony A. W.

Apelujący zakwestionował poprawność dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny materiału dowodowego, w tym zeznań świadków: A. G. (1), T. O. (1), M. M. (1) i D. K., sugerując, że został oskarżony bezpodstawnie o czyny, których nie popełnił. Zdaniem skarżącego niniejsza sprawa karna została spreparowana aby „wyeliminować z (...) społeczeństwa złe widzianego tu recydywisty”. Ponadto, oskarżony wskazywał, że zaskarżonym wyrokiem został ponownie ukarany

za to samo, za co odpowiedział już w trybie administracyjnym. Okoliczność ta stanowiła zatem zarzut obrazy prawa materialnego i zdaniem skarżącego potwierdzała jego stanowisko o słuszności wywiedzionej apelacji.

Oskarżony nie zgłosił konkretnych wniosków końcowych, lecz z treści złożonego środka odwoławczego należy wywnioskować, iż domaga się uniewinnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się niezasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, wywiedzione przez apelującego zarzuty nie były uzasadnione. Przede wszystkim stwierdzić trzeba, iż Sąd I instancji przeprowadził rzetelne postępowanie i w jego trakcie nie dopuścił się żadnych uchybień proceduralnych, które mogłyby mieć wpływ na treść orzeczenia. Wbrew twierdzeniom apelującego ocena końcowa materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji była natomiast jak najbardziej poprawna, co umożliwiło przyjęcie trafnych ustaleń faktycznych. Przy tym uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymogom określonym w art. 424 kpk, dzięki czemu można było prześledzić tok wnioskowania Sądu Rejonowego. Podkreślenia też wymaga, że Sąd ten w sposób wystarczający uzasadnił dlaczego wskazane przez siebie dowody uznał za wiarygodne, a pozostałym odmówił przyznania waloru wartościowych w określonym zakresie.

Ustosunkowując się już do konkretnych zarzutów zgłoszonych przez oskarżonego, należało w pierwszej kolejności stwierdzić, iż nieuzasadnione na gruncie okoliczności niniejszej sprawy było kwestionowanie wiarygodności zeznań przesłuchanych w charakterze świadków osób pokrzywdzonych. Osoby te nie zostały co prawda przesłuchane bezpośrednio przed sądem na rozprawie, lecz zgodnie z art. 392 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk Sąd I instancji ujawnił zeznania świadków zawnioskowanych przez prokuratora i było to prawidłowe pod względem proceduralnym. Zeznania te poddane zostały następnie dokładnej analizie aby Sąd Rejonowy mógł ocenić zasadność postawionych podsądnemu zarzutów.

Po przeanalizowaniu zeznań osób, które potwierdzały zarzuty stawiane oskarżonemu A. W. Sąd odwoławczy za Sądem I instancji doszedł do wniosku, że były to w każdym przypadku zeznania szczerze i logiczne. Osoby te podały to co pamiętają ze zdarzeń z udziałem oskarżonego, nie wzbudzając niepokoju co do wiarygodności ani zdolności zapamiętywania. Na szczególnie podkreślenie zasługuje to, że pokrzywdzeni A. G. (1) i T. O. (1), praktycznie tuż po zdarzeniu zawiadomili Policję, prosząc o interwencję. Podobnie sytuacja przedstawiała się w dniu 23 sierpnia 2015 r., kiedy to o kolejnych groźbach kierowanych pod adresem w/wym powiadomił Policję T. O. (1). Informacje przekazywane wówczas funkcjonariuszom pozostawały w pełnej korelacji z treścią zeznań jakie później te osoby złożyły w niniejszej sprawie przed organami ścigania. Ponadto, odnośnie doznanych przez w/wym dwie osoby obrażeń ciała i dodatkowo naruszenia nietykalności cielesnej przez A. G., relacja tych pokrzywdzonych znajdowała potwierdzenie w dokumentach medycznych, jako że oboje w dniu 22 sierpnia 2015 r. korzystali z pomocy lekarskiej. Oceniając zeznania powyższych dwóch świadków nie stwierdzono też sugerowanego przez apelującego negatywnego ich nastawienia do oskarżonego, co wedle skarżącego miało być powodem bezpodstawnego posądzenia go o popełnienie przestępstw na ich szkodę. Na uwagę zasługuje tu okoliczność, że pokrzywdzona A. G. (1) nie знаła wcześniej oskarżonego A. W., z kolei stosunki z T. O. (1) nie były wrogie skoro oskarżony w jego towarzystwie postanowił spędzić czas i wspólnie spożywać alkohol.

Ponadto wysoką wartość dowodową zeznań pokrzywdzonych A. G. (1) i T. O. (1) potwierdzają zeznania funkcjonariuszy Policji M. M. (1) i D. K. przybyłych na interwencję dnia 22 sierpnia 2015 r. Sąd II instancji również uznał ich prawdziwość, nie znajdując podstaw by je zakwestionować. Osoby te niezwłocznie ujawniły przestępcze zachowania A. W. popełnione wobec nich, umieszczając stosowne adnotacje w notatnikach służbowych. Znalazły się tam również zapisy odnośnie relacji przekazanych przez A. G. oraz T. O. (1). Agresję nietrzeźwego oskarżonego, jego wulgarne zachowanie, a także groźby wypowiedziane pod adresem funkcjonariuszy policji potwierdził także neutralny świadek D. G. (lekarz pogotowia) oraz pośrednio M. M. (2) (ratownik medyczny). Świadek D. G. w spontanicznych zeznaniach dobrze pamiętał zajście, nie miał też wątpliwości, że funkcjonariusze Policji, wobec których oskarżony kierował swe negatywne zachowania byli spokojni, opanowani i nie dali się mu sprowokować. Wnioski wypływające

z oceny tych zdarzeń są jasne i składają się na zgodną całość. Jak wynika z przytoczonych wyżej materiałów dowodowych, na których zbudowano ustalenia faktyczne, oskarżony A. W. swoim agresywnym zachowaniem wobec policjantów potwierdził, że jest on skory do używania siły fizycznej, gróźb karalnych i nie panuje nad swymi emocjami.

Analizując z kolei wypowiedzi oskarżonego A. W. Sąd Okręgowy miał na względzie fakt, iż jest on mocno zaangażowany w sprawę i żywotnie zainteresowany jej wynikiem. Nie przyznając się do zarzucanych mu czynów, podsądny nie zdołał przekonać organów orzekających aby oprzeć się na tych gołosłownych stwierdzeniach. Prezentowane w apelacji argumenty mające zbiorczo zdyskwalifikować świadków oskarżenia okazały się całkowicie gołosłowne, nie znajdowały potwierdzenia w najmniejszym choćby stopniu i były zupełnie subiektywne. Apelacja stanowiła zatem nieudolną próbę polemizowania z zebranymi na niekorzyść oskarżonego, pełnowartościowymi dowodami, a jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Reasumując dotychczasowe rozważania, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż ocena zeznań pokrzywdzonych w zestawieniu z innymi dowodami, w tym wyjaśnieniami samego oskarżonego, utwierdziła tylko w przekonaniu, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy, świadczący o sprawstwie podsądnego co do wszystkich stawianych mu zarzutów. Sąd Okręgowy w pełni też zaakceptował dokonaną przez Sąd I instancji krytyczną ocenę wyjaśnień oskarżonego. Ocena ta, była ze všech miar obiektywna, pełna i logiczna. Apelujący w złożonym środku odwoławczym nie zdołał tej oceny dowodów podważyć, zwłaszcza że bardzo wybiórczo i bardzo ogólnikowo zaprezentował dowody. Tego rodzaju zabieg procesowy nie miał szans powodzenia, gdyż pozostawał w oderwaniu od rzeczywistej zawartości materiału dowodowego, zamazując prawdziwy obraz sytuacji.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie podniesione wyżej kwestie dają podstawy by uznać, że podniesione przez apelującego zarzuty uchybień proceduralnych okazały się bezzasadne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., sygn. akt II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28). Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych korzysta ochrony przepisu art. 7 kpk, jeżeli ocena sądu jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, a jednocześnie stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująca i logiczna (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95, PiP 1996/10/10 oraz z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47).

Oceniając całościowo argumentację skarżącego, uznać należało, że nie zdołał on wykazać istnienia błędów we wnioskowaniu Sądu Rejonowego przy dokonywanej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji w jego ustaleniach faktycznych. Takowych nie dostrzegł również z urzędu Sąd Okręgowy i z tego względu uznał on prawidłowość ustalonego w I instancji stanu faktycznego sprawy.

Lektura akt kontrolowanej sprawy nie pozostawia też wątpliwości, iż Sąd I instancji kierując się zasadą obiektywizmu wyrażoną w art. 4 kpk, na równi traktował wszystkie dowody, uwzględniając przy wyrokowaniu zarówno te korzystne dla oskarżonego, jak i te przemawiające na jego niekorzyść. Świadczy o tym analiza jego wyjaśnień w oparciu o inne materiały dowodowe. Niestety dla A. W. ocena ta wypadła niekorzystnie, co jasno i logicznie zostało przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie sposób było również zgodzić się z oskarżonym, że w niniejszym procesie doszło do ponownego skazania i ukarania go za czyny, za które poniósł już odpowiedzialność. Tą kwestię przedstawiał już Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 6, k. 208), jasno tłumacząc, że prawnie dopuszczalny jest zbieg przestępstwa i wykroczenia oraz orzekanie i wymierzenie kary za jedno i drugie. Natomiast wykonaniu podlega wówczas surowsza kara lub środek karny (art. 10 § 1 kw). W związku z powyższym, wyrok za wykroczenia z art. 51 § 2 kw i art. 141 kw popełnione przez A. W. w dniu 22 sierpnia 2015 r. (zakłócanie spokoju i porządku publicznego, używanie słów wulgarnych w miejscu

publicznym) wydany przez Sąd Rejonowy w Chodzieży w trybie nakazowym dnia 23 września 2015 r., w żadnym razie nie stanowił przeszkody do wyrokowania w tym procesie karnym, gdzie został osądzony za przestępstwa.

Ponieważ apelujący zaskarżył wyrok w całości, Sąd Okręgowy kierując się art. 447 § 1 kpk, był zobligowany rozważyć prawidłowość orzeczenia także w zakresie rozstrzygnięcia o karze i zbadać je pod kątem współmierności.

Dla przypomnienia warto wskazać, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

W niniejszej sprawie, w świetle okoliczności przedmiotowych oraz danych osobopoznawczych zebranych o oskarżonym, Sąd odwoławczy uznał, że orzeczone w zaskarżonym wyroku kary jednostkowe za poszczególne występki w żadnym razie nie zasługiwały na miano rażąco niewspółmiernych. Za każdym razem prawidłowo odzwierciedlały one winę oskarżonego, stopień szkodliwości społecznej danego czynu, a także wcześniejszą karalność podsądnego i wiążące się z tym działanie w warunkach powrotu do przestępstwa kwalifikowanego z art. 64 § 1 bądź z art. 64 § 2 kk. Sąd Rejonowy odwołał się przy tym prawidłowo do okoliczności obciążających i łagodzących, występujących po stronie podsądnego, nadając im odpowiednią rangę i znaczenie. Należy tu zauważyć, że A. W. dopuścił się przypisanych mu czynów karalnych o charakterze umyślnym, a dodatkowo, po spożyciu alkoholu, co stanowi o jego niedojrzałości do życia w społeczeństwie

Ponadto, zauważyć też trzeba było, że w toku postępowania podsądny nie dał powodów do łagodniejszego potraktowania. De facto nie przyznał się przecież do winy, nie okazał żalu. Nie zaprezentował zatem postawy, która mogłaby zostać w szczególny sposób doceniona przez sąd i uwypuklona przy rozstrzygnięciu o karze.

Sąd Okręgowy stwierdził też, że kary jednostkowe, tak grzywny, jak i kary pozbawienia wolności wymierzone przez Sąd I instancji oscylują blisko dolnej granicy ustawowego zagrożenia za dane przestępstwo. Sąd I instancji zgodnie z zasadami o karze łącznej wymierzył też oskarżonemu kary łączne: odpowiednio 140 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda i 10 miesięcy pozbawienia wolności. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podając okoliczności, które zadecydowały o orzeczeniu kary wedle zasady częściowej absorpcji. Z jednej strony, za absorpcją przemawiała bliskość czasowa popełnionych przestępstw, z drugiej jednak strony, duża liczba czynów i ich różnorodność skłaniały bardziej w stronę kumulacji.

Sąd niższej instancji prawidłowo uwzględnił przy tym okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego i nie znalazł przesłanek by warunkowo zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności. Należy przypomnieć, iż A. W. był już wcześniej wielokrotnie karany, w tym na kary pozbawienia wolności, a przypisanych występku dopuścił się praktycznie zaraz po wyjściu z zakładu karnego (większość czynów tego samego dnia), po odbyciu kolejnej kary. Ponieważ mimo wykonywania poprzednich kar podsądny wrócił na drogę przestępstwa, uznać trzeba, że jest on sprawcą nie tylko zdemoralizowanym, ale też niepoprawnym. W takim zaś przypadku brak zdecydowanej i odczuwalnej reakcji wymiaru sprawiedliwości mogłaby zostać odczytany jako wyraz pobłażania dla osób, które notorycznie wchodzą w konflikt z prawem. Ustawodawca w art. 69 § 1 kk, po nowelizacji, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., wprowadził warunek, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie jest w ogóle dopuszczalne jeżeli sprawca w czasie popełnienia czynu był skazany na karę pozbawienia wolności. Taka przeszkoda zachodziła w przypadku oskarżonego A. W., którego uprzednia karalność (vide: karta karna k. 110-112) wyraźnie wskazuje, iż tego wymogu z art. 69 § 1 kk nie spełnia. Należy również zaznaczyć, iż właśnie w zakresie tego rozstrzygnięcia dotychczasowa karalność oskarżonego miała istotne znaczenie, w odróżnieniu od etapu orzekania o sprawstwie, gdzie wbrew sugestiom skarżącego nie miała miejsca sytuacja by Sąd Rejonowy czynił ustalenia faktyczne, bez przekonywujących dowodów. W żadnym razie nie miała przy tym miejsca sytuacja by uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego świadczyła o jego sprawstwie co do czynów objętych niniejszym postępowaniem.

Żadnych zastrzeżeń nie budziło też orzeczenie o środku karnym, mającym na celu ochronę przed oskarżonym pokrzywdzonych z czynów objętych punktami 1 – 5 oraz 7.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe ustalenia i rozważania, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy również w zakresie wymiaru kary, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji.

W punkcie 2 wyroku orzeczono natomiast o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk Sąd II instancji zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za drugą instancję. Postanowiono tak, albowiem podsądny nie ma żadnego znaczącego majątku, ani stałego źródła dochodu, poza tym stoi przed koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności, która dodatkowo mocno utrudni mu zarobkowanie.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Sławomir Siwierski